

der paa Tillægsbevillingsloven for 1920—21 andrager ca. 666 700 Kr. Denne Udgift sammen med Udgiften til de ovennævnte Kursdifferencer udgør den samme Udgift som Udenrigsministeriets Budget før Krigen. Jeg kan yderligere tilføje, at lige indtil Udgangen af Finansaaret 1921—22 arbejdede Udenrigsministeriet med de gamle Rammer for Udenrigstjenesten. Naar man vil have Oversigt over, hvor stor Stigning de nye Love om Udenrigstjenesten har medført i Udgiften, maa man tage Regnskabet for 1920—21 til Udgangspunkt for en Sammenligning og ikke Budgettet for det næste Aar, der intet viser. Regnskabet for Finansaaret 1920—21 viser en samlet Udgift paa ca. 6 800 000 Kr., og naar Budget og Tillægsbevillingslov for det følgende Finansaar, altsaa 1921—22, viser et samlet Tal paa ca. 7 400 000 Kr., er altsaa, som allerede sagt, Udgiftsstigningen det første Aar, den nye Lov har virket, ca. 600 000 Kr., hvilket ikke er overvældende, naar de Forhold, hvorunder man nu arbejder, tages i Betragtning; det maa koste noget, naar man ønsker at tage Del i alt muligt, forskellige Kongresser og Repræsentationer, det kan ikke gøres gratis, og de Beløb, der udgives, opføres naturligt paa Udenrigsministeriets Budget.

Det ærede Medlem Hr. Rode sagde, at Hertug Ernst Günthers Arvinger burde have betalt Arveafgift. Det burde de slet ikke have gjort, eftersom Salget var i Orden, før Hertug Ernst Günther døde. Umiddelbart efter hans Død havde jeg et Samraad med Finansudvalget, og under dette Samraad blev der ytret nogen Frygt for, at dette Dødsfald skulde bevirke, at Arvingerne nu sprang fra. Det blev derved meddelt Finansudvalget, at en saadan Springen fra var udelukket, idet Salget var endeligt i Orden før Hertugens Død. Naar det er saaledes, kan jeg ikke indse, hvorledes man skulde kunne afkræve disse Arvinger en Arveafgift til den danske Stat.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, omtalte et Par Samraad, som jeg har haft med Finansudvalget. Vedrørende det første af disse Samraad, der angik Udstykningsforholdene i Skanderborg Amt, kan jeg ganske bekræfte den Gengivelse af mine Udtalelser, som det ærede Medlem her gav, og jeg kan derfor indskrænke mig til blot at give denne Bekræftelse, idet det altsaa er min Hensigt — og jeg regner i saa Henseende paa Finansudvalgets Støtte —, at

der i videst muligt Omfang skal tilstræbes, at man faar disse nye Brug tildelt Statstilskud og Statslaan, saaledes at deres Forhold kan blive bragt endeligt i Orden.

Vedrørende det andet Samraad, der angik Statsskovarbejdernes Lønninger, beklager naturligvis ogsaa jeg, at jeg ikke har kunnet indtage det Standpunkt, som man fra Socialdemokratiets Side ønskede, jeg skulde indtage. Men jeg maa til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sige, at naar han betegnede den nuværende Regering, og da navnlig min Deltagelse deri, som et nyt Styre, der bare tænkte paa dette at faa Lønningerne nedad, er det ærede Medlem paa et forkert Spor. Jeg har i hele dette Spørgsmaal, som jeg gentagne Gange har fremhævet under Forhandlingerne derom i dette høje Ting, indtaget det Standpunkt, at det kan ikke være Regeringens Sag at skønne over, hvorvidt de Lønninger, der er fastsat ved frivillig Overenskomst mellem paa den ene Side Arbejdernes Organisation og paa den anden Side Arbejdsgivernes Organisation, er for høje eller for lave. Hvis Regeringen indlod sig paa noget saadant, vilde det nemlig være at tage Parti enten for den ene eller for den anden af Parterne. Og her maa det ærede Medlem jo ikke fremstille Sagen saaledes, at vi betaler den Løn, fordi de private Skovvejere ikke vilde betale mere. Man kan naturligvis sige det saaledes, men der foreligger en Overenskomst her, truffen af de Organisationer, hvis Aftaler det ærede Medlem ellers plejer at respektere. Det er en tariffmæssig Betaling, vi yder Statsskovarbejderne, og jeg maa sige, at det forekommer mig at være en ejendommelig Retfærdighed, om Staten skulde betale sine Skovarbejdere med en højere Løn end den, private Skovarbejdere, der jo dog er flere i Antal, faar paa den anden Side af en Landevej. Jeg ser ikke, hvad det er for en Slags Retfærdighed, man vil tilstræbe dér. Her er jo ikke Tale om fast ansatte Arbejdere i Statens Tjeneste, men om, hvorvidt Staten skal søge at hæve Lønnen eller søge at trykke Lønnen eller helt afholde sig fra at indvirke paa Lønbevægelsen for Skovarbejderne, og jeg er absolut Tilhænger af det sidste, at det ikke kan være en Statsopgave at gribe ind, i hvert Fald ikke saa længe vi har Organisationer, der gennem frivillige Overenskomster fastsætter Lønningerne. Det ærede Medlem nævnte, at en Løn af 42 Kr. om Ugen — det bliver nu noget mere, hvis vi regner med, at Akkordarbejde giver 20 pCt. mere, og det giver jo undertiden 25 pCt. mere — var en meget lav Løn. Ja, som jeg udtalte i Finans-